www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
IDENTITY

Copyright © 2023 by Nora Roberts.
First published in the United States by St. Martin's Press, an imprint of St. Martin's Publishing Group.
Translation rights arranged by Writer's House, LLC., New York and Plima Literary Agency
All rights reserved.
Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06289-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Identitet

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2026.

Porodici.
Onoj u kojoj si rođen
i onoj koju stvoriš.

PRVI DEO

PLANOVI

Loš plan je onaj koji ne može da se promeni.
Publilije Sir

Biti srećan kod kuće krajnji je rezultat svake ambicije.
Samjuel Džonson

PRVO POGLAVLJE

Snovi i ciljevi bili su joj jednostavni i malobrojni. Kao nekadašnje vojničko dete, Morgan Olbrajt provela je detinjstvo seleći se iz države u državu i s kontinenta na kontinent. Korene, usmeravane očevim poslom, nije puštala duboko da bi mogla brzo da ih presadi. Od baze do baze, od kuće do kuće, od države do države, od zemlje do zemlje u prvih četrnaest godina života, pre nego što su joj se roditelji razveli.

Nije nikad imala izbora.

Tri godine posle razvoda, majka ju je vukla od mesta do mesta. Selo ovde, grad tamo, tražeći… Morgan nije nikad bila sigurna.

U sedamnaestoj, bliže osamnaestoj, sama je iščupala to korenje da ga posadi na koledžu. I tamo je istraživala svoje ciljeve i snove i izbore.

Vredno je učila, usredsređena na dva studijska smera. Poslovanje i ugostiteljstvo – izbore koji su je vodili pravo do njenog sna.

Da učvrsti sebe. Sopstveni dom, sopstveni posao.

Samo njen.

Proučavala je mape, okruženja, klimu, dok je sužavala svoje izbore gde tačno da pusti korenje kad jednom stekne te diplome. Želela je komšiluk, možda star i utemeljen, blizu prodavnica, restorana, barova – ljudi.

I jednog dana ne samo da će imati svoj dom već i svoj bar.

Jednostavni ciljevi.

Čim se dočepala diploma, izabrala je naselje izvan Baltimora, u Merilandu. Stare kuće s dvorištima, i, pošto im je trebalo renoviranje, veoma pristupačne.

Završila je koledž tako što je radila kao konobarica, zatim kao šankerka kad je napunila dvadeset jednu. I uštedela je.

Njen otac – pukovnik – nije stigao na dodelu diploma. Iako je diplomirala s počastima, nije joj poslao čestitke na uspehu.

Nije je iznenadilo, jer je znala da je jednostavno prestala da postoji za njega i pre nego što se potpis na papirima za razvod osušio.

Prisustvovali su majka i njeni roditelji. Nije znala da je to bio poslednji put da je videla dedu. Krupan sedamdesetogodišnjak, aktivan čovek, zdrav, umro je u zimu posle njenog diplomiranja. Okliznuo se na lestvama. Samo jedan promašaj. Bio je ovde, a onda više nije.

Još dok ga je žalila, Morgan je tu lekciju dobro zapamtila.

Ostavio joj je dvadeset hiljada dolara i uspomene, jednako vredne, na planinarenje po Zelenim planinama Vermonta prilikom letnjih poseta.

S novcem, Morgan se iselila iz svog stančića i uselila u manju kuću. Njenu kuću. Na kojoj je trebalo raditi, ali imala je dvorište – u kome je trebalo raditi.

Tri male spavaće sobe, dva malena kupatila, to je značilo da je mogla uzeti podstanara da smanji hipoteku, i lakše plati planirano renoviranje.

I radila je dva posla. Radila je za šankom pet-šest večeri nedeljno u obližnjem baru, veselom mestu zvanom Sledeća tura. Zbog otplate kuće, prihvatila je i drugi posao kancelarijske službenice u porodičnoj građevinskoj firmi.

Upoznala je podstanarku u obližnjem baštenskom centru dok se premišljala oko dvorišnih biljaka. Nina Ramos je radila u rasadnicima i znala je svoj posao. Vešta s dvorištem kome je trebala pomoć, Nina je pretvorila zbunjenost u radost i uselila se tog prvog rascvetalog proleća u kuću.

Uživale su u uzajamnom društvu i znale su kad jedna drugu da ostave na miru.

Sa dvadeset pet, Morgan je ostvarila svoj prvi san, i po njenim proračunima dostigla bi svoj drugi cilj pre tridesetog rođendana.

Jedino rasipništvo nalazilo joj se na uzanom kolskom prilazu. Otplaćivaće taj prijus nekoliko godina, ali vozio ju je na posao i nazad pouzdano i ekonomično.

Po lepom vremenu, vozila se biciklom na dnevni posao, ali kad joj je trebao auto, imala ga je. Nina je taj auto zvala Morganinim međuciljem.

Kućica u Ulici Njuberi ponosila se lepim dvorištem, svežom belom bojom i novim ulaznim vratima koje je obojila u nežnu, veselu plavu.

Njen šef u *Grinvaldovim građevincima* pomogao joj je da obnovi stare drvene podove, prodao joj je boju po povoljnoj ceni i savetovao ju je kroz popravke i održavanje.

Posadila je korenje i osećala je da cveta.

Narcisi koji su svirali svoje jarke trube duž sveže popločane staze izmamili bi joj osmeh. Kasni mart je doneo promenljivo vreme, ali i sve one divne znake proleća. Ona i Nina su prethodne jeseni posadile dren u prednjem dvorištu i videla je da pupoljci samo što se nisu rascvetali.

Uskoro, pomislila je dok je gurala bicikl do držača i zaključavala ga.

Taj kraj je bio dobar, ali nije imalo smisla da bilo koga izaziva.

Otključala je vrata, i, pošto je Ninin nepouzdani auto bio parkiran uz ivičnjak, povikala je.

„Ja sam, kasnim." Prošla je kroz dnevnu sobu i, kao i uvek, pomislila kako bi ona bila još prostranija kad bi srušila zid koji je zaklanjao kuhinju.

Odredila je koliko joj je novca trebalo za taj projekat, pa možda na jesen. Možda i pre Božića. Možda.

„Ja ne kasnim", uzvratila je Nina. „A i izlazim s nekim!"

Nina je uvek izlazila s nekim. Ali opet, pomislila je Morgan, bila je prelepa i živahna i radila je samo jedan posao.

Zastala je kod otvorenih vrata spavaće sobe.

Nekoliko odevnih kombinacija – očigledno odbačenih – ležalo je rasuto po krevetu dok je Nina isprobavala još jednu ispred velikog ogledala. Crna kosa joj je padala po leđima crvene haljine koja joj je prianjala uz svaku oblinu sitnog tela. Crne oči su joj zasijale kad su se srele s Morganinim u ogledalu.

„Šta misliš?"

„Često mislim kako te mrzim. U redu, kuda ideš i s kim ideš?"

„Sem me vodi u Fresko na večeru."

„Otmeno! Da, crvena ubija."

Na čemu joj je pomalo zavidela. Cimerke su jedino bile razočarane što je Morgan bila visoka i vitka, a Nina sitna i obla, pa nisu mogle razmenjivati odeću.

„Samo napred. Zar ne izlaziš gotovo tri cele nedelje samo sa tim zgodnim Semom?"

„Gotovo četiri." Zavrtela se. „Dakle…"

„Biću veoma tiha kad dođem kući."

„Stvarno mi se sviđa, Morgan."

„I meni."

„Ne, mislim *stvarno*."

„O." Kriveći glavu, Morgan je proučavala prijateljicu. „Već znam da je ozbiljno zaluđen tobom. Vidi se po svemu što radi. Ako želiš da pokušaš, prijateljski te potpuno podržavam."

Pošto je zabacila tu prekrasnu kosu, Nina je sanjivo uzdahnula. „Prilično sam sigurna da sam se već uvalila."

„Potpuno odobravam. Moram se presvući za posao."

„S posla na posao. Moram sve ovo da sklonim i pospremim sobu. Ne želim da Sem pomisli kako sam aljkava."

„Nisi aljkava." Haotična, pomislila je Morgan, ali Nina je čuvala svoj haos zatvoren u sopstvenoj sobi.

Za razliku od Nininog veselog nereda, zidova boje lavande, kozmetičkog stola zakrčenog šminkom, proizvodima za kosu i bogzna čime još, Morganin prostor je bio samo uredan.

Koristila je treću spavaću sobu – veličine garderobera – kao kancelariju, pa joj je to bilo utočište. Smirujući plavi zidovi, neke slike koje je kupila od uličnih slikara u Baltimoru, beli jorgan i jastuci, mala, ali udobna fotelja za čitanje.

Skinula je kancelarijsku odeću – sive pantalone, belu košulju, mornarskoplavi sako – i obukla šankersku – crne pantalone, crnu košulju. U kupatilu je otvorila fioku gde je držala šminku poređanu radi lakšeg izbora. I zamenila je dnevnu varijantu za noćnu.

Kratka, iskošeno podšišana plava kosa dobro joj je išla uz oba posla, ali za bar joj je trebala upadljivija šminka na očima, tamnija na usnama.

S višegodišnjom uvežbanošću, obavila je promenu za dvadesetak minuta.

Pošto neće otmeno obedovati u *Fresku*, odjurila je do kuhinje, dohvatila jogurt iz frižidera. Jela je stojeći, zamišljajući da zida nema, da ima nove kuhinjske ormariće i posuđe, otvorene police, neke…

„*Amiga mia*[*], moraš jesti hranu."

„Jogurt jeste hrana."

Nina se podbočila u kućnom ogrtaču. „Nešto za šta ti treba nož i viljuška, i žvakanje. Imaš tu prirodno izduženu, vitku građu – kučko – ali ako ne jedeš, pretvorićeš se u kost i kožu. Ozbiljno, jedna od nas mora

[*] Šp.: Prijateljice moja. (Prim. prev.)

naučiti da kuva.“ Podigla je prst nalakiran koralnom bojom, zatim ga je uperila u Morgan. „Biram tebe.“

„Da, preuzeću to na sebe u slobodno vreme. Osim toga, ti imaš majku koja božanstveno kuva.“

„Ići ćeš sa mnom na večeru u nedelju. Nemoj mi reći da imaš posla – tvoje tabele, ili šta god već. Znaš da te mama i tata vole. I moj brat Rik će biti tamo.“

S jogurtom u jednoj ruci i kašikom u drugoj, Morgan je zamahala kao da briše tablu. „Neću izlaziti s tvojim bratom, koliko god da je zgodan. To bi bio put u ludilo. Neću da te izgubim kao cimerku zato što tvoj brat i ja izlazimo, imamo seks, raskidamo.“

Nina je prinela zlatnu alku jednom uvu i viseće minđuše u obliku tri kruga drugom. „Koje?“

Morgan je pokazala na krugove. „Lepše su.“

„Dobro. A možda ćeš i izaći s Rikom, imati seks i zaljubiti se.“

„Nemam vremena. Daj mi dve godine, možda tri, onda ću imati vremena.“

„I ja volim rasporede, ali ne za ljubav. Sad si mi odvukla pažnju. Moraš da jedeš.“

„Uzeću nešto u baru.“

„Ručak u nedelju“, ponovila je Nina kad je Morgan bacila čašu od jogurta i oprala kašiku. „Reći ću mami da dolaziš, a kad kažem mami, gotovo je.“

„Volela bih da idem, zaista. Daj samo da prebrodim ovu nedelju. Tako smo prokleto zauzeti u Grinvaldu. U proleće svi razmišljaju da renoviraju ili kreče ili grade tremove.“

Dohvatila je torbicu i krenula. „Lepo se provedi večeras.“

„Budi sigurna u to. Pozvaću mamu pre nego što se potpuno sredim za izlazak.“

„Uvek si sređena.“

Morgan je otrčala do auta. Zadovoljna što je već uštedela malo vremena, odvezla se oko osam kilometara do centra grada.

Prodavnice u, kako tu ulicu meštani zovu, Trgovačkom kilometru (zapravo je bila dugačka 2,5 km) zatvoriće se za sat vremena. Ali restorani i kafei održavaće Trgovačku ulicu osvetljenom i živom do duboko u noć.

U većini zgrada – od ružičaste ili bele cigle – nalazile su se uli̇čne radnje sa stanovima iznad. *Sledeća tura* nije bila izuzetak i takođe su iznajmljivali stanove gostima ili zaposlenima kojima nije smetalo da žive iznad bara.

Skrenula je iz Trgovačke, odvezla se iza bara do parkinga. Kad je zaključala auto, krenula je preko šljunka do zadnjih kuhinjskih vrata i zakoračila u vrelinu i buku.

Tura je nudila hamburgere, školjke, načose s pomfritom, kolutiće od luka, pržene krastavce i tri vrste krilaca.

Kad otvori svoju kafanu, nameravala je da proširi jelovnik na još nekoliko, nadala se neočekivanih, izbora hrane.

I verovatno bi trebalo prvo da nauči da kuva, jer nikad se ne zna kad ćeš morati da uskočiš.

„Hej, Frenki“, doviknula je ženi koja je radila za roštiljem dok je oblačila sako sa vešalice. „Kako ide?“

„Dosta dobro.“ Sa natapiranom crnom kosom zavučenom ispod bele kape, Frenki je okretala tri debela hamburgera. „Rodi i njegova braća će poneti večeru pre turnira u pikadu. Budi srećna što nisi bila ovde za vreme špica. Bili smo zatrpani.“

„Volim kad smo zatrpani.“

Razmenila je pozdrave sa još dva kuvara, mladim peračem sudova i konobaricom koja je uletela da preuzme porudžbinu punjenih načosa.

Iako je imala još deset minuta do početka svoje smene, ušla je u bar.

Drugačija vrsta buke, pomislila je. Nije bilo cvrčanja mesa na roštilju, zveckanja noževa, zveketa sudova. Ovde su glasovi ispunjavali veliku prostoriju sa dugačkim crnim šankom, stolovima i separeima. Muzika je gruvala iz džuboksa, ali ne dovoljno glasno da nadjača razgovor.

Ugledala je Rodija i njegovu braću – redovne muš̌terije – u njihovom uobičajenom separeu blizu table za pikado, kako piju pivo i grickaju orašaste plodove. Pivo marke kors za Rodija i njegovog brata Majka, pomislila je, i hajneken za brata Teda. Da im se pridružio i otac, on bi poručio točeno i čašicu viskija pride.

Otišla je za šank gde su radili šankeri.

Zameniće Vejna koji je upravo dodavao krišku limete uz flašu korone.

„Malo se smirilo“, rekao je i uputio joj svoj najširi osmeh. „Tip na kraju šanka pije na crtu. Sad je na drugom votka-toniku, pa pripazi.“

Poslužio je koronu još jednom gostu koji je sedeo za šankom i razmenio nekoliko reči pre nego što se vratio do Morgan.

„Čeka nekoga – *Match.com* – na prvom sastanku. Ona kasni, a on je usplahiren."

Sladak je, zaključila je Morgan, pomalo štreberski. Mogla se kladiti da je imao čitav gejming sistem u svojoj dnevnoj sobi.

„Kapiram."

„Brišem onda. Lepo se provedi."

Kao i uvek, proverila je zalihe – led, limete i limun, masline, trešnje. Ispunila je nekoliko narudžbi za stolove i spremala se da krene ka koroni kad je primetila da je ušla žena od tridesetak godina, uznemireno gledajući oko sebe pre nego što je prišla tipu za šankom.

„Dejv? Ja sam Tendi. Izvinjavam se što malo kasnim."

Odmah se razvedrio. „O, ne brini zbog toga. Drago mi je što sam te upoznao. Hoćeš li da uzmemo sto?"

„Može i ovako. Odgovara li ti?" Namestila se na barsku stolicu pored njega.

Morgan im je prišla dok su se smeškali jedno drugom sa izrazima strepnje i nade.

„Zdravo. Čime vas mogu poslužiti večeras?"

„O. Hm. Mogu li dobiti čašu šardonea?"

„Naravno. Sviđaju mi se tvoje minđuše."

„O." Tendi je podigla ruku do levog uva. „Hvala."

„Zaista su lepe", dodao je Dejv. „Izgledaš sjajno."

„Hvala. I ti." Nasmejala se dok joj je Morgan sipala vino. „Prosto ne znaš, zar ne? Bila sam tako usplahirena, šetala sam okolo. Zato sam malo zakasnila."

„A ja sam bio tako usplahiren da sam stigao ovamo dvadeset minuta ranije."

Led je probijen, pomislila je Morgan dok je posluživala vino.

I ovo je, priznala je, bio razlog zašto je volela da radi u baru. Nisi nikad znao šta može početi, možda se završiti, procvetati ili se prekinuti u prijatnom lokalnom baru.

Dok su Rodi i njegova braća progutali poručene hamburgere, mesto je već počelo da se puni. Par sa *Match.com* odlučio je da ipak uzme sto i tanjir načosa.

Morgan se u sebi opkladila da će biti i drugog sastanka.

Tip s votka-tonikom je platio i ostavio bednu napojnicu.

Strelice su udarale o tablu dok su posmatrači pozdravljali i zviždali.

Ušao je muškarac u ranim tridesetim. Podsetio ju je na tajanstvenu filmsku zvezdu sa tamnoplavom kosom, isklesanim crtama lica, izvajanim telom u farmerkama, čizmama i svetloplavom džemperu – činilo se od kašmira. Seo je na barsku stolicu.

Prišla mu je. „Dobro došli u *Sledeću turu*. Šta bi vam pričinilo zadovoljstvo?"

„Mnogo toga." Osmehnuo joj se – lako, zavodljivo. „Ali počećemo s pivom. Imate domaće točeno?"

„Naravno." Iako su imali odštampane spiskove u držačima na šanku, nabrojala ih je.

„Možda mi vi možete izabrati."

„Šta tražite?"

„Još jedno dvosmisleno pitanje."

Uputila mu je osmeh. Traži razgovor, procenila je, uz piće. I to je bilo u redu.

„U pivu."

„Glatko, ali ne blago. Bogato, ali ne oporo. Tamnije."

„Hajde da probamo s ovim." Uzela je čašu za probu, povukla je slavinu.

Dok je isprobavao, posmatrao ju je preko ruba. „Biće dobro. Dobar izbor."

„To mi je posao."

Pre nego što je stigao ponovo da progovori, prišla je jedna konobarica. „Onaj devojački sto je zaglavio u devedesetim. Četiri kosmopolitena, Morgan."

Odnela je poslužavnik s praznim čašama u kuhinju dok se Morgan bacila na posao.

„Znaš šta radiš", izjavio je novi tip dok je mućkala pića.

„Bolje bi mi bilo. Jesi li u gradu poslom?"

„Zar ne izgledam kao da pripadam ovde?"

Dovoljno blizu, pomislila je. Odeća mu je bila skupa, ali ne upadljiva. „Nisam te videla ovde ranije."

Prostorijom se prolomilo radosno navijanje.

„Turnir u pikadu", objasnila je.

„Vidim. Ozbiljno?“

„O, na svoj način. Mogu li ti doneti još nešto? Da li bi želeo da vidiš jelovnik?“

„Je li hrana dobra?“

„Jeste.“ Izvukla je jelovnik i spustila ga pored njega. „Pogledaj, ne moraš žuriti.“

Sa spremljenim kosmopolitenima, otišla je na drugu stranu šanka. Primala je porudžbine, izdavala porudžbine i usput ćaskala s redovnim gostima. Vratila se.

„Probaću Trgovački burger, osim ako mi ne kažeš da grešim.“

„To je klasik s razlogom. Ako voliš začinjeno, pomalo ljuto, uzmi začinjeni pomfrit.“

Podigao je ruke. „Do sad me nisi pogrešno posavetovala.“

Nasmejala se, ukucala njegovu porudžbinu u aparat.

Rodi, sa svojih 193 cm i 110 kg, prišao je šanku. „Još jednu turu, lutko. Kako je?“, rekao je polako Zgodnom frajeru dok je Morgan pripremala porudžbinu.

„Hladno pivo, prelepa šankerka, sport uživo. Odlično.“

„Da, jeste. Poveo sam u polufinalu. Poželi mi malo sreće u finalu, Morgan.“

Nagnula se, ovlaš dodirnula usnama njegove. „Sredi ih.“

„Prokleto i hoću.“ Uzeo je pivo i otišao.

„Dečko?“

Pogledala je u mušteriju. „O, ne. Rodi i njegova braća – igrači pikada – redovni su gosti. Zapravo radim s njegovom devojkom na drugom poslu.“

„Dva posla? Ambiciozno. Koji je drugi?“

„Radim u kancelariji u građevinskoj firmi. Čime se ti baviš?“

„Voleo bih da kažem čime mi je volja, jer se barem trudim da je tako. Ja sam u IT. Biću u ovom kraju nekoliko meseci zbog nekog savetovanja.“

„Odakle si?“

„Mnogo putujem. Rodom iz San Franciska, ali sad živim u Njujorku, ili većinu vremena. Ti živiš ovde?“

„Sad da.“

Prišla je još jedna konobarica, izverglala novu porudžbinu.

„Vojničko dete“, odgovorila je dok je pripremala.

„Onda ti je poznat putnički život.“

„Jeste. I srećna sam što sam to ostavila iza sebe."

Kad mu je stigla porudžbina, dugo je gledao u tanjir. „Ovde ne štedite na porcijama."

„Ne. Želiš li sto?"

Opet joj se zavodljivo osmehnuo. „Sviđa mi se pogled ovde. Ja sam Luk", dodao je. „Luk Hadson."

„Morgan. Drago mi je što sam te upoznala."

Jeo je, poručio drugo pivo, ostao do kraja turnira.

Postavljao je pitanja, ali nije delovao napadno. Običan kafanski razgovor, po Morganinom mišljenju. Pitala je i ona.

Odseo je u obližnjem hotelu. Firma bi mu iznajmila kuću, ali on je voleo hotele i uživao je u domaćim ukusima kuda god da je putovao.

Pitao ju je gde joj je otac bio stacioniran, koje joj se mesto gde je živela najviše dopalo. Lako čavrljanje dok je mešala pića, brisala šank, ćaskala s drugim mušterijama.

„Treba da pođem", izjavio je. „Nisam nameravao da ostanem ovako dugo, ali izgleda da sam našao svoje domaće pojilo."

„I to dobro."

„Videćemo se opet." Kad je ustao, iznenadio ju je kad joj je pružio ruku. I držao je njenu dok joj se smeškao u oči. „Zaista sam se lepo proveo s tobom, Morgan."

„I meni je prijao razgovor s tobom."

„Ponovićemo."

Platio je u gotovini, ostavivši vrlo velikodušnu napojnicu.

Nekoliko noći kasnije, Luk je ušetao pred kraj njene smene. Imali su kviz veče u *Turi* i čitav bar je grmeo dok su grupe od raznih stolova dovikivale odgovore.

„Izaberi mi neko drugo domaće pivo", zamolio je Morgan. „Nešto… pustolovno." Pogledao je iza sebe u igrače. „Večeras nema pikada?"

„Kviz veče. Svi učestvuju slobodno, pa vikni kad god poželiš."

„Kakva je nagrada?"

„Zadovoljstvo." Pružila mu je probnu čašu.

„Zanimljivo i pustolovno", zaključio je. „Kao da se osete crne trešnje. Probaću."

Dok je povlačila slavinu, smešila se. „Još nešto uz to?“

„Samo pivo za sada. Imao sam dug dan.“

„Kakav je život u tehnološkom svetu?“

„Kao pivo, zanimljiv i pustolovan. Kako je u tvom svetu?“

„Prometno, ali ja tako volim.“

Pripremila je porudžbine, pomerala se levo-desno za šankom, ali uz kviz u punom jeku, posao je bio sporiji.

„Šta radiš kad nisi zauzeta?“, pitao ju je.

„Javiću ti ako se to ikad desi.“

„Moraš uzeti malo odmora. Um, telo, duh, i sve to. Naslikaj mi jedan slobodan dan.“

„To sa slikanjem me je upravo podsetilo na krečenje. To treba mojoj kući, ali nije još sasvim spremna. I pošto dolazi proleće, sadićemo biljke u bašti.“

„Mi?“

„Živim s nekim.“

„Je li vešt?“

„Ona je, i sjajna je kad se radi o izgledu dvorišta, biljaka. Radi za baštenski centar. Nina se u kući ne snalazi najbolje, ali zato ja nisam loša.“

„Građevinska firma.“ Pokazao je na nju. „Vešta si.“

„Taj posao svakako pomaže.“

„Treba mnogo održavanja kad si vlasnik kuće. Mislim da se zato i nisam nikad upustio u to. Nisam spretan. A tu je i posao.“ Ponovo je uperio prst u nju. „Vojničko dete, zato si želela da pustiš korenje.“

„Upravo tako.“

Pomešala je viski s limunom i sirupom i natočila dva piva pre nego što joj je ponovo privukao pažnju.

„Zašto si izabrala ovaj kraj – ako ti ne smeta što pitam.“

„Imao je ono što sam želela. Četiri godišnja doba, dovoljno blizu gradu, a da nisi u njemu, nije selo, ali nije ni grad. Nešto između.“

Spustila je pred njega činiju sa svežim perecama.

„Lep kraj, savršen za neke nadogradnje koje ti izgleda radiš na svojoj kući. Zato sam ovde. Vlasnici kuća i firmi koji žele da unaprede svoju tehnologiju, nekoliko zgrada gde ljudi žele pametne domove. Stare kuće, novi kupci koji žele da ih renoviraju ili samo osveže.“

Slegnuo je ramenima. „Ovo što ja radim je deo infrastrukture. Sad svi imaju kućne kancelarije, a ja ih opremam. Moraš i ti imati jednu."

„Imam. Nije naročito opremljena, ali dobra mi je."

Kviz se završio uz srećne uzvike i negodovanja i navalu porudžbina pića i grickalica. Dok je radila, primetila je da se upustio u razgovor s drugim gostom za šankom. O bejzbolu. Izgleda da je znao dovoljno da vodi živahan razgovor.

„Jesi li spreman za drugo?"

„Da, hvala. Šta ti kažeš, Lari? Ja častim."

„Mogu i ja. Kako ide Ninin auto?"

„Jedva."

Lari je zavrteo glavom i protrljao kratku bradu. „Treba da ga doveze."

„Reći ću joj. Lari je najbolji mehaničar odavde do Baltimora", objasnila je Luku. „Održava Ninin auto u voznom stanju, a odavno mu je istekao rok."

„Uradiću šta mogu. Tebi se i dalje sviđa onaj prijus?"

„Savršen je."

Spustila je pića ispred njih, pripremila još jednu porudžbinu za šestoro. Lari je prebacio razgovor na automobile i motore i Luk je izgleda ponovo znao dovoljno da učestvuje.

„Moram da pođem." Lari je ustao. „Žena mi je stigla kući ili samo što nije. Večeras je njeno književno veče, što je paravan za ispijanje vina i ogovaranje. Drago mi je što sam razgovarao s tobom, Luk. Hvala na piću."

„Uvek."

„Još jedna tura?", upita ga Morgan.

„Dva pića su granica. Treba da krenem, sutra me čeka naporan dan." Platio je račun, ostavio više nego dobru napojnicu. „Rekao bih ti da ne radiš previše, ali prilično sam siguran da hoćeš. Drago mi je što smo se ponovo videli."

„Srećno u tehnološkom svetu."

Osmehnuo joj se i išetao.

Pojavio se ponovo u prepunom baru u petak veče. Radila je vikend s honorarnim barmenom da prevaziđe gužvu. Luk se naslonio na njenu stranu šanka, pošto je svaku barsku stolicu zauzela neka guzica.